

102. Møde.

Torsdag den 14. Marts Kl. 13.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

*Valg af 1 Medlem af Lønningsudvalget
(i Stedet for Hans Jacob Sørensen).*

Valgt blev: *Hans Pinstrup.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

*Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg
angaaende Forslag til Lov om Ændring i
Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.*

Valgt blev: *Hartvig Frisch, Bomholt,
Knud Hansen, F. K. Madsen, Sneum,
Strøm, Steen, A. M. Hansen, Vagn Bro,
Samuelsen, Christensen (Høng), Vejen, Pür-
schel, C. J. F. Sven og Hasle.*

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

*Fortsættelse af anden Behandling af
Forslag til Bestemmelser om Forandringer
i Grundloven.*

Forhandlingen genoptoges.

Jørgen Jørgensen: Efter Lovforslagets første Behandling var der nogen Grund til at tro, at der forelaa en vis Mulighed for at opnaa et Resultat, og jeg tror ogsaa, det er meget nødvendigt, at der snart foretages noget for at skabe den Handlekraft i Rigsdagen, som Tiden har nødvendiggjort. Den Sammenligning, som man under Forhandlingerne her drager med tidligere Tider, har ikke megen Værdi, thi enhver maa jo dog erkende, at Forholdene i Dag er saa forskellige fra Forholdene for blot 20 Aar siden, at det, vi dengang, før Verdenskrigen, kunde anse for at være tilstrækkeligt, vil i Dag i mange Forhold vise sig ikke at kunne tilfredsstillende Tidens Krav. Jeg minder om, at ogsaa under andre Tider, hvor Udviklingen dog foregik i et roligere Tempo end nu, rejste man stærke Krav om, at Magten skulde ligge i Folketinget, at ingen skulde

være stillet over Folketinget, men at alle Afgørelser skulde træffes i og lægges i Flertallets Haand i Folketinget. Jeg tror, det vilde være meget ønskeligt, om vi denne Gang som ved tidligere Lejligheder, naar den danske Grundlov er blevet ændret, i Enighed kunde skabe de Vilkaar for Folkets Arbejde, for det parlamentariske Arbejde, som Tiden kræver — og det kan ikke nægtes, at vor Tid kræver Handling hurtigere og i stærkere Grad, end nogen tidligere Tider har nødvendiggjort.

Fra Grundlovens første Dage var man fra alle Sider klar over, at Flertalsstyre kunde misbruges, at et Flertal kunde misbruge sin Magt. Den Risiko er der ved at give Frihed, at der opstaar Muligheder for Misbrug, men samtidig har man ogsaa fra Frihedsvennernes Side altid været klar over, at Friheden kaldte paa Ansvarsfølelsen og derigennem skabte en større Garanti for en rolig Udvikling, end der laa i ved et Faamandsvælde at holde nye Tanker og nye Strømninger ude. Og det, der er sket i Danmark siden 1849, har i høj Grad bekræftet, at de havde Ret, der sagde, at giver man et Folk Frihed, kalder man derigennem paa Ansvarsfølelsen. Og denne Ansvarsfølelse skal nok vise sig gennem Tiderne at være en tilstrækkelig Regulator for Udviklingen i et Folk. Op igenem Aarene, da Bondestanden arbejdede sig frem og politisk krævede almindelig Valgret gennemført, underbyggede den dette sit Krav i høj Grad ved i samme Periode praktisk taget i alle sine økonomiske Foretagender at gennemføre den lige og almindelige Valgret, at lade Flertallet træffe Afgørelserne i de Sager, der forelaa. Dette Synspunkt om Flertallets Ret er gennemført i Kommunerne, i Amsraadene, i Rigsdagen i nogen Grad, men ikke helt. Jeg tror derfor, at vi har Lov til at sige, at det vilde være en naturlig Udvikling i Forsættelse af det, vi hidtil har kendt, og som Demokratiet har bygget paa, naar vi nu udvidede Folkestyret derhen, at det blev et virkeligt Udtryk for, at Folkets Flertal bliver bestemmende for Landets Lovgivning. Nu siger man, at vi fik jo Grundloven af 1915, og den var vedtaget med Tilslutning fra næsten alle Sider i Rigsdagen, og dermed mener man, at Spørgsmaalet om Grundlovsændringer er afgjort for en længere Tid. Den Begrundelse, som Venstre giver for at udskyde Spørgsmaalet om Grundlovsændring nu, nemlig at der skal gaa et vist Aaremaal, før Grundloven ændres, anser jeg nu ikke for at være meget fyldestgørende. Jeg maa ogsaa sige, at den stemmer daar-